

NU VILL JAG
leva

LINN LINDEMAN
MED JOEL SJÖBERG

FÖRORD AV SEBASTIAN STAKSET

Nu vill jag leva

Copyright © 2020 Joel Sjöberg och Linn Lindeman

Utgiven av Sjöbergs Förlag AB

Webbsida: www.sjobergsforlag.se

E-post: info@sjobergsforlag.se

Tfn: 019-18 60 10

Bibelcitaten är, om inget annat anges,
hämtade från nuBibeln.

Några namn i boken är fingerade.

Foto och formgivning av omslag: Simon Wester

Tryckt hos ScandBook i Falun, 2020.

ISBN: 978-91-88927-35-4

INNEHÅLL

Förord av Sebastian Stakset	7
1. "Jag måste bort från det här livet"	9
2. Idyllen på VHS.....	13
3. Blodröd nalle.....	17
4. På rymmen med en frälsningssoldat	23
5. "Död och liv har tungan i sitt våld"	25
6. Ett förrädiskt lugn	31
7. Ångest och rakblad	37
8. Stackars Diesel.....	43
9. En födelsedagspresent från helvetet.....	51
10. Vakna upp till en mardröm	59
11. Lyssnar någon på en missbrukare?	67
12. Skottet på nyårsafton	79
13. Ett ångestfyllt farväl.....	89
14. Medicinkarusellen	95
15. Syskon med samma ångest.....	101
16. Enkelbiljetten och heroinet.....	105
17. Vem vill ha Svarte Petter?	115
18. Stängda dörrar.....	125

19.	På helvetets förgård	133
20.	Bland trasiga tjejer	139
21.	Spirande hopp.....	143
22.	En öppen famn	151
23.	Ett nytt liv	157
24.	Möta min största fobi.....	165
25.	Min värsta rival	171
26.	Yta och fasad	179
27.	Ljuset bryter igenom på isoleringen	183
28.	Räddad i djupet	189
29.	Svaret	195
30.	Hopp	203
31.	Öppna dörrar	207
32.	Metamorfos.....	210
	Efterord	215
	Noter.....	217

FÖRORD

Är du trasig? Har du sönderskurna armar? Har du en sönder-skuren själ? Saknar du hopp? Sitter du fast i drogernas helvete? Har du dålig självkänsla? Då är du där Linn var under många, långa, svåra år.

Men kolla på omslaget på den här boken! Ser den tjejen ut att må dåligt? Nej, för Gud har gjort mirakler i hennes liv. Läs den här boken med ett öppet hjärta, för samma sak som hände Linn kan hända dig! Det finns hopp för dig. Du är älskad.

Linn gick från att vara på samhällets absoluta botten till att bli en av de utan tvekan starkaste evangelisterna vi har i Sverige. Hon är ingenting mindre än himmelsk dynamit. Jag respekterar och beundrar henne av hela mitt hjärta. När hon drabbades av Guds förlåtelse började hon dela med sig av gåvan som hon fått från första stund. Vilket mönsterexempel på sann kristendom. Trots förföljelse, människofrukten, okunskap i ämnet och scenskräck gasade hon på i 200 kilometer i timmen med nyheterna om att Jesus räddar människor i nöd. Och som folk blev frälsta!

När man funnit vaccinet mot döden, delar man då inte med sig av det till andra som håller på att gå under?

Tredje gången jag mötte Linn bad jag för henne och talade ut att Herren kommer resa upp henne till att bli en stark evangelist som kommer föra många människor till Kristus. Hon blev helt vit i ansiktet. Haha. Men när hon tar den där Bibeln i handen och presenterar evangeliet, oavsett om det är på en psykavdelning, en sommarkonferens eller på torget i någon förort, så skakar helvetet av rädsla. För tron som Gud har gett henne och kärleken och nöden för att vinna de trasiga, är nog i sig att förvandla Sverige.

Läs den här boken och när du har gråtit färdigt, tacka Jesus för att han räddade Linn.

Sebastian Stakset

"JAG MÅSTE BORT FRÅN DET HÄR LIVET"

Alarmet från mobilen skar som en kniv genom hjärtat och ångestpåslaget slog till redan innan jag fått upp ögonen. *Helvete!* Svetten började rinna och jag kände hur paniken inom mig steg. Skakig och full av adrenalin satte jag mig upp i sängen. Hjärtat höll på att slå ur bröstet på mig och jag hyperventilerade. Allt var som vanligt. Jag hade vaknat så här de senaste åren och fått kraftiga panikångestattacker redan innan jag vaknat. Det var en ångest som bodde inom mig och som aldrig sov. Varje dag, dygnet runt i flera år, hade den plågat mig, och jag visste att den där dagen till slut skulle komma. Den där dagen då jag fick nog. Dagen då jag inte orkade mer.

Jag tog ett djupt andetag och försökte samla mig. Blicken fastnade på väggen, en bit över min vita Ikeabyrå. Där hängde alla mina brickor från NA (anonyma narkomaner). Det var ungefär som om jag hade samlat på mig medaljer som jag vunnit i en tävling om "Jordens mest misslyckade tjej". För det var så det kändes.

Åtta vita, resterande orangea. Jag hade jagat de där brickorna och räknat dagar helt maniskt. Jag hade gjort *allt*, och så hade jag spikat upp varje bricka jag fått på väggen. Men det fungerade aldrig och det slutade alltid med att det var tryggare att jaga drogerna i stället.

Nu kom jag på vilken dag det var. Jag skulle ta trettio dagar som nykter. I stället för att känna mig stolt fick jag en ännu starkare ångest inom mig och jag fick kasta mig upp ur sängen, springa in mot badrummet och i vanlig ordning krypa ihop i ett hörn på golvet i duschen. Jag skruvade på kranen till max, vred på värmen så högt jag klarade av och lade huvudet mot mina knän och bara grät. Jag grät så högt och så kraftfullt att det kändes som kramper i hela min kropp. Ångesten brukade försvinna inom några minuter, men där och då blev det bara värre. Allt som hänt mig de senaste åren spelades upp för min inre syn som en mörk och olycksbådande film. Sorgen, smärtan och hopplösheten började riva runt i mig som en våldsam storm, en orkan av alla värsta tänkbara känslor man kan känna. Bilderna från Erics döda kropp dök upp. I bakhuvudet hörde jag: "Ditt fel!" Bilder från våldtäkten for förbi, samma fördömande röst: "Ditt fel!" Jag såg bilderna från barndomen och hur jag totalt misslyckats som dotter: "Ditt fel!"

Orden ekade i mitt huvud och jag kände mig så liten och värdelös. *Varför finns jag ens?* Alla hade haft det bättre om jag inte fanns. *Jag måste bort från det här livet.* Både för min egen och andras skull.

Jag kunde knappt andas längre och trevande letade jag mig fram över badrumsgolvet efter min rakhyvel. Ångan från det varma vattnet och det faktum att mina ögon var söndergråtna gjorde att jag var som en blind kvinna. Till slut fick jag tag på rakhyveln. Jag hade inte tid att lirka upp den försiktigt, jag behövde den *nu*. Så jag bet sönder den, slet ur bladen och tryckte dem mot min handled. Tårarna och blodet blandades med vattnet från duschen och rann

ner över mina armar och mot golvet. Ångesten började avta, men smärtan var kvar. Där och då bestämde jag mig. *I dag ska jag få dö. Jag ska äntligen få dö.*

Ett lugn infann sig när jag väl bestämt mig. Jag visste att många års lidande äntligen skulle få ett slut och omedelbart var alla starka känslor som bortblåsta. Jag var som avtrubbad, för jag var inte längre ledsen, arg eller rädd. Men jag var inte heller glad. Det enda jag kände var likgiltighet – *fine, nu är det snart över. Nu ska jag bli fri.*

Jag ställde mig upp, stängde av kranen och gick tillbaka till mitt rum. Det undangömda bandaget som låg i byrån fick räcka för att täcka armen. Det blödde igenom, men jag brydde mig inte speciellt mycket. En svart tröja skulle inte avslöja blodet från min handled.

Dagen gick och jag väntade på att det skulle bli kväll. Jag hade saker uppskrivna på mitt schema, och jag tänkte följa det. Efter kvällsfikat skulle planen verkställas.

* * *

Tågen som går förbi Sävsjö stannar sällan. Med hopplöshet i blicken och ångest i min själ hade jag kollat in dem som bara for förbi och reflekterat över vilken hög fart de hade. De tågen kom med en sådan kraft att man kände vindpustarna från många meters håll. I bakhuvudet hade jag tänkt att om man hoppar framför ett av de där tågen finns det inte en chans i världen att man överlever. Nu hade tankarna väckts till liv igen och jag hade bestämt mig för att det skulle vara det absolut säkraste sättet att dö. Jag ville inte misslyckas igen och eftersom misslyckande hade varit lite av min grej kunde jag inte ta någon risk.

Timmarna gick sakta. Jag försökte fördriva tiden med alltifrån att sminka mig så hårt jag bara kunde till att kolla igenom alla missade Youtubeklipp som kommit ut under natten. Totalt meningslösa saker att göra den sista dagen i sitt liv.

Efter kvällsfikat var det dags. Nu skulle jag äntligen få gå.

”Jag ska i väg på hockeymatchen”, sa jag likgiltigt.

Matchen ägde rum i sporthallen några stenkast bort. Personalen verkade glada över att jag ville hitta på något kul och jag fick faktiskt en liten klump i magen över att jag lurade dem så grovt.

Tänk om de faktiskt bryr sig om mig?

Tanken slog jag bort lika snabbt som den hade dykt upp och jag lämnade Strandhagen bakom mig, för sista gången, trodde jag. Mina steg var snabba och jag var målmedveten. Tjugo minuter ungefär, sedan skulle jag vara där!

Men något märkligt hände när jag gått bara tjugo meter. Den vanligtvis lite kyliga septemberluften blev plötsligt varm och behaglig och jag började känna en frid sprida sig inom mig.

Det kändes som om jag svävade fram. Det var som om det fanns ett tomrum mellan fötterna och marken och det gick så snabbt. Samtidigt var det som om allt gick i slowmotion. Där och då trodde jag att det var för att jag snart skulle vara borta.

Men nu i efterhand är jag helt säker på att det var Jesus som bar mig.

2.

IDYLLEN PÅ VHS

B i Karlstad var smyckat med adventsljusstakar och röda dukar och personalen åt nybakade pepparkakor till förmiddagskaffet dagen då jag såg världens ljus. Jag föddes första advent 1989. Som nyfödd kom jag hem till mammas och pappas hus på landet utanför Arvika. Ungefär när jag tog mina första steg i vardagsrummet gick mamma och pappa ifrån varandra och jag minns inte tiden då vi var en hel familj.

Men under mitt första år hade jag min mamma, pappa och halvsyster Malin som är 15 år äldre, omkring mig. Vi bodde i ett jättefint hus på landet. I hela mitt liv har min högsta önskan varit att jag skulle få minnas tiden då allt var bra. Då jag hade en mamma och pappa som älskade varandra och levde tillsammans. När pappa inte drack och vi levde tillsammans i idyllen på landet. Under hela min uppväxt har jag tröstat mig med att kolla på VHS-filmer från mitt första år och tiden innan jag föddes. När det var läggdags bad jag alltid mamma att berätta om hur det var då. Det

fanns ingen saga eller berättelse i världen som gick upp emot att höra hur mamma träffade pappa, hur mycket de längtade efter ett barn och hur min pappa var innan alkoholen kom in i bilden.

Berättelserna var som den ljuvaste musik. Jag kände en sådan trygghet, värme och kärlek varje gång jag låg där och lyssnade på mamma tills jag inte längre orkade hålla ögonen öppna och somnade med ett leende på mina läppar. Ofta drömde jag på natten om att jag hade en hel familj, att pappa hade stannat hos oss och att allt var som förr.

Men allt var inte som förr. Livet gick vidare för både mamma, pappa och mig.

Mamma blev tillsammans med en annan man efter ett par år och hans son Alex blev som en bror för mig.

När jag var tre år började jag vara hos pappa varannan helg och hos mamma resten av tiden. I dag är jag både tacksam och förtvivlad över att det blev så. Tacksam över att mamma aldrig pratat illa eller försökt hålla mig borta från pappa. Förtvivlad för att jag har fått se och vara med om så mycket hemska saker. Upplevelser som ett barn inte ska behöva se och som traumatiserat mig för livet.

Hos mamma var tillvaron lugn och trygg. Där behövde jag aldrig oroa mig för att något jobbigt skulle hända eller att jag skulle tvingas ta hand om mig själv. Mammans hem var en sorts fristad där allt var mysigt, varmt och trevligt. Det doftade ofta nybakade bullar eller något annat gott hon bakat och hon hade alltid en massa levande ljus tända på kvällarna. Hon lagade god mat och jag fick mysa med henne i soffan hur mycket jag ville om kvällarna. Hon sa ofta hur mycket hon älskade mig. Hos mamma var jag trygg.

* * *

När jag kom till pappa blev det en krock. Han bodde i en verkstad i utkanten av stan. När jag klev in genom dörren möttes jag av

hårda, kalla, gulvita väggar och ett grått stengolv. Till höger låg ett inglasat kontor. Det hade en liten lucka som man kunde öppna och jag tyckte att det påminde om ett korvstånd. Så jag smet ofta in där och lekte att jag var en korvgubbe, eller så kladdade jag ner alla viktiga papper pappa hade liggande där. Bakom kontoret fanns ett litet rum med enbart en kökssoffa i trä som jag tyckte påminde om en likkista. Den kändes obehaglig och man var tvungen att gå förbi den för att ta sig in i "sovrummet" som bestod av en dubbel-säng, en tv och en dusch.

Det fanns en massa häftiga saker hos pappa och eftersom jag gillade verkstäder hade jag ingenting emot att vara där och leka med alla saker eller sätta mig på kontorsstolen och leka att jag jobbade som sekreterare. Men det kändes aldrig riktigt som ett hem. När jag senare blev "fast" där inne med fulla människor kändes det riktigt olustigt. Men jag var ändå ganska tuff av mig de första åren och det var inte mycket som skrämde mig eller som kunde göra mig ledsen. Jag hängde bara med i allt och tänkte att det var så här det skulle vara.

Jag minns pappas tjej Veronika. Hon var i tjugooårsåldern, hade en hes men vänlig röst. Hennes långa blonda hår luktade äpple av fruktisschampot hon använde. Hon var något varmt och levande bland allt kallt och hårt i verkstaden och jag älskade henne. Jag fick ligga bredvid henne och pappa i sängen och jag brukade dra mina fingrar genom hennes hår och göra cirkelrörelser, om och om igen. Närheten och kärleken jag kände var verklig. Veronika tog mig till sig och slösade med omfamningar. På något märkligt sätt lyckades hon med sin kärlek förvandla den smutsiga verkstaden till ett varmt hem.

Men så en dag tog kärleken slut. Mellan pappa och henne alltså. Och jag hade så klart inget att säga till om. Tryggheten och värmen i verkstaden var borta, men snart kom en ny kvinna in i bilden. Jag hade älskat stunderna när jag pillat med Veronikas hår,

men när jag förde fingrarna genom den nya kvinnans reagerade hon:

”Vad gör du? Det är mitt hår.”

Ja, vad gjorde jag med hennes hår? Mitt hjärta sjönk och en tår letade sig sakta ner längs min kind.

Jag fick inte längre sova i samma rum utan fick tillbringa nätterna på den där kökssoffan som såg ut som en kista. Det kändes som ett straff.

* * *

Min uppväxt var förvirrande med de två världar jag växlade mellan. Varmt hem hos mamma. Kall verkstad hos pappa. Ramlade jag och slog mig hos mamma, fick jag full uppmärksamhet, plåster och varma kramar. Hände något hos pappa fick jag veta att inget skulle bli bättre av att gråta.

Så länge jag kan minnas drack pappa. Hans kompisar var oberäkneliga och högljudda. När locken till vodkafaskorna skruvades av ökade stemmet och stöket och det dröjde inte länge förrän smockorna hängde i luften. I början förstod jag inte så mycket, men när pappas berusade polare ställde till med kaos i verkstaden slog mitt hjärta snabbare än normalt och jag längtade hem till tryggheten hos mamma.

När andra fyra- och femåriga tjejer sov sött på sina flickrum kunde jag vara ute med pappa på krogen eller hänga i baren på stökiga fester hemma hos folk. Ibland somnade jag i en soffa, andra gånger fick jag stanna kvar i taxin som tagit pappa till festen och sova i baksätet tills festen var över.

Med tiden växte insikten om hur upp och ner tillvaron hos pappa var. Det gav ingen tröst, tvärtom blev det bara så mycket jobbigare.

3.

BLODRÖD NALLE

[n av de mest traumatiska upplevelserna jag var med om som liten, och som satt djupa spår inom mig, hände en kväll när jag var fyra år. Det är en kväll som jag fortfarande minns som om det var igår.

Det hade blivit fredag och det var dags för pappas helg. Som vi brukade göra varje fredag åkte jag och mamma förbi godishuset innan hon skulle släppa av mig. Jag var helt hyper när jag sprang och slet upp den röda dörren till affären. När jag klev in slog doften av fredagsmys emot mig. Det bästa jag visste var att få gå runt bland allt färgglatt godis och få välja vad jag ville ha. Trots att jag och Alex bara fick handla för 25 kronor var, kunde vi gå runt bland godissortimentet i en timme och bara ta in färgerna, formerna och dofterna. Det var höjdpunkten på hela veckan.

Jag gick som vanligt runt och fyllde upp min vita lilla godispåse med lakritsstänger, Plopp och Nöt-Crème. Jag var så glad att jag snart skulle få träffa pappa. Trots att det ofta var stökigt där och mycket alkohol, såg jag för det mesta ändå fram emot att få

komma dit. Pappa var inte lika sträng som mamma och jag fick göra en massa häftiga saker som jag inte fick göra annars. Pappa var min hjälte och jag längtade efter honom och hade räknat dagarna och timmarna tills vi skulle ses igen.

Med en godispåse i handen släpptes jag av hos pappa. När jag kom in i verkstaden sprang jag som vanligt fram till pappa och kramade om honom hårt och länge.

På golvet i hallen skymtade jag en påse från Systembolaget. Det högg till i magen och jag kände genast en oro. *Kommer pappa bli så där konstig igen?*

Jag var inte gammal, men jag förstod ändå mycket mer än vad vuxna verkade tro. Redan efter en öl märkte jag hur en vuxen förändrades från att vara en trygg och pålitlig person, till att bli högljudd och oberäknelig. Jag kunde se direkt om en person druckit, och berusade människor var något av det obehagligaste jag kände till.

Jag förstod att det nog skulle bli en otrygg helg igen och gick ut i verkstaden. Där kunde jag tänka på annat och det fanns så många saker att leka med. Fantasin blev verktyget jag använde för att leka och ha roligt – och känna trygghet. Den tog bort den värsta känslan och ångesten av verkligheten. Jag hade både låtsaskompisar och två ”kompisar” som bodde i mitt huvud, som jag alltid kunde prata med. Tillsammans med dem satte jag mig på det kalla betonggolvet, ställde godispåsen bredvid mig och tog upp en morakniv. Sedan började jag tälja på en träbit samtidigt som jag njöt av sötsakerna.

* * *

Timmarna gick och under kvällen hade pappa börjat dricka. Helt plötsligt ville han att vi skulle åka till en av hans kompisar som bodde på landet en bit utanför stan. Jag blev illa till mods för jag tyckte inte om den mannen. Han hette Tony och var alkoholist

och när han brukade komma och hälsa på hos oss skulle han alltid lyfta mig och krama om mig. En gång kramade han mig så hårt att jag tappade andan och trodde att jag skulle dö. Jag gillade honom inte alls, men jag sa inget till pappa. Jag hade redan lärt mig att det var säkrast att hålla med vuxna människor som var fulla.

Vi åkte ut mot Tonys hus. Det var mörkt ute och klockan var mycket. *Så här sent skulle jag aldrig ha fått vara vaken hos mamma*, tänkte jag. Obehagskänslan inom mig var påtaglig. Som om jag kände på mig att något illa skulle hända. Helst av allt ville jag ringa mamma så att hon kunde komma och hämta mig. Vi rullade in på gården och Tony som jag fruktade stod redan ute på infarten och väntade på oss. Han såg att jag var med i bilen och befallde strängt:

"Gå in i huset!"

Jag kollade på pappa och sedan på Tony igen. Han såg allvarlig och arg ut, så jag gjorde som han sa och gick mot ytterdörren. Jag förstod inte vad som var på gång eller varför jag inte fick vara kvar med dem.

En kvinna öppnade dörren. *Det är nog hans fru*, tänkte jag. Jag minns inte vad vi sa till varandra, men jag kommer ihåg att jag upplevde en varm känsla av trygghet när hon kramade om mig. Oron försvann och det var nästan som att få en kram av mamma. Hon doftade gott, hade långt vackert hår och luktade inte alls alkohol. Kramen jag fick av henne var precis vad min oroliga lilla själ behövde just då. En nykter vuxen som såg mig, kramade om mig och gav mig trygghet. Hon gav mig en present också. Ett gose-djur. Det var en kritvit liten säl med stora svarta ögon. Åh, vad jag älskade den redan från första stund. *Vilken fin kväll det blev till slut ändå*, tänkte jag. Jag döpte sälen till Joel och vi satt och lekte tillsammans med honom på golvet.

Snart hörde jag skrik från parkeringen utanför. Jag stannade upp och lyssnade. Det lät som om det var bråk. Jag såg med oro i

blicken på kvinnan och försökte tolka hennes ansiktsuttryck. Hon försökte få mig att stanna kvar, men jag sprang allt vad jag kunde ut ur huset och ner till dem. Men när jag såg vad som hände tvärstannade jag och blev som lamslagen. Mitt hjärta slog hårt i mitt bröst att jag hörde min egen puls. Tony stod och matade knytnävsslag på knytnävsslag mot pappas ansikte och pappa slog inte ens tillbaks. Han tog emot slag efter slag efter slag. Till en början stod jag bara och tittade på, alldeles livrädd, med Joel under ena armen. *Vad ska jag göra?* Jag var helt säker på att pappa skulle dö.

Då kom en sådan ilska över mig. Den spred sig i hela kroppen och till slut var jag så fylld av hat och rädsla att jag sprang fram till dem.

Tonys välplacerade knytnävsslag träffade pappa med full kraft i ansiktet och jag såg hur blodet rann ur både näsan och munnen på pappa. Jag hade aldrig sett någon bli misshandlad tidigare. *Nu mördar han honom*, tänkte jag. En liten tjej på fyra år hade så klart inte en chans mot en fullvuxen, arg man. Men jag förstod inte det utan började slå honom. Jag slog mannen med mina knytnävar och med sälen som jag hade i högerhanden. Jag slog, slog och slog. Och nu svarade pappa Tony med några knytnävsslag och där stod vi, pappa och dotter, och slogs på en parkering en fredagsnatt.

"Sluta! Sluta! Låt pappa vara!" Jag skrek så högt jag bara kunde med alla röstresurser jag kunde uppbringa.

Men det hjälpte inte. Helt plötsligt fick Tony in en sådan smäll att pappa föll ihop. Han kraschade rakt ner i en rabatt och blev liggande där. Blodet forsade och jag kände knappt igen honom längre. Min älskade pappa, min älskade hjälte, låg utslagen och grät. *Kan pappa gråta? Vad är det som händer?*

"Mamma! mamma!" Det var det enda han fick fram mellan hulkningarna.

"Mamma! mamma!"

Men farmor är ju död, tänkte jag förvirrat.

Hjärtat bultade snabbt och hårt. Det var en hemsk syn, ändå kunde jag inte ta blicken från pappa. Jag stod som fastfrusen och bara stirrade på honom. Han hade alltid varit den tuffe. Nu grät han och ropade på farmor, trots att hon var död. Han hade aldrig ens nämnt henne tidigare.

Jag satte mig med sälen som färgats röd av blod bredvid pappas huvud och sökte ögonkontakt. Det bubblade av blod och saliv ur pappas mun. Jorden och blodet i hans ansikte blandades med tårarna som rann nedför hans kinder.

Jag strök honom över kinderna och försökte lugna honom.

Då förstod jag. *Min pappa håller på att dö.* Jag var bara ett barn och hade aldrig sett någon dö. Jag grät så djupt och med en sådan panik att jag inte fick luft. Det var som om någon tagit stryptag på mig.

Händelsen traumatiserade mig och förföljde mig som en skrämmande varelse i en mardröm ända in i vuxen ålder. Bilden av min blodiga pappa liggande i rabatten ropande på sin döda mamma kommer aldrig försvinna från min näthinna. Händelsen gjorde något påtagligt med mig. Det var som om ett ondskefullt ingrepp gjorts djupt i mitt inre. Jag hade helt plötsligt fått känna känslor jag inte visste fanns. Ett hat mot vuxna slog rot i mitt inre. Jag kände också en stark oro för min pappa och förstod att jag måste beskydda honom med mitt liv. Den lilla trygghet jag haft och känslan av att leva bekymmerslös som barn försvann. Det kändes som om den lilla flickan på fyra år växte upp över en natt och fick bära alla världens problem på sina axlar. Pappa dog inte den kvällen, men något inom mig gjorde det.

* * *

Måndagen efter denna händelse frågade fröken i förskolan vad vi gjort under helgen. De andra barnen berättade om barnkalas och besök av mor- och farföräldrar och tjo och tjim i lekparken.

Jag berättade om den mardrömsliknande händelsen ute på gården, hur pappa nästan blivit dödad. Fröknarna reagerade inte utan tänkte kanske att TV:n stått på hemma och jag sett något jag inte borde ha fått se.